

"Dana 24.07.2009. godine, napisao sam sadržaj nadnaslovnog okvira, a 27.07.2009.godine iz Osijeka, poštanski broj 31103, upućena mi je knjiga, s meni iznenađujućom posvetom koja glasi:

“Cijenjenom gospodinu Nikoli Vickoviću, vizionaru boljeg i pravednijeg svijeta, hrabrom borcu za plemenite ideale i neotuđiva ljudska prava“!

Kome pravo, kome krivo, to je napisano! Je li potpisnik ove posvete na svojoj knjizi pogriješio? Računam da je razmišljao što će napisati.

Ja nastojim paziti što pišem. A od danas 08.08.2009.godine, devedeset i drugi je rođendan moga Mirka Miloševića, ovo postaje i ostaje sadržaj u ovom okviru.

Zašto bi nakon protoka više od 20 godina, bilo tko izvan i u okviru Hrvatske meni govorio: „Hrvatskoj bi trebao higijenski minimum, da se riješi Franje Tuđmana i Hrvatske Demokratske Zajednice!“ Kad ja to znam od momenta kad sam prvi put vidio i čuo Franju Tuđmana i od dana osnivanja Hrvatske Demokratske Zajednice.

Žao mi je! Ima broj onih kojima je još nejasno?"

NIKOLA VICKOVIĆ – SAMO TRAŽIM ISTOMIŠLJENIKE! JAVITE SE, MOLIM!!

Dom umirovljenika "Medveščak"

Zagreb, Iblerov trg 8 (Talani 36)

tel. 01/3736-789,

mob. 091/55-42-309

e-mail: talan.vic@gmail.com

U Zagrebu, 08.11.2011. godine

Od 17.01.2011.god. i dodatak

(Ostavljam izvorni 08.11.2011.godine, jer ništa tekstu ne želim dodati ni oduzeti.)

DO KADA ĆE BITI – *Komunizam pogubniji od fašizma???*

Danas, (08.11.2011.) nisam mogao dalje od druge stranice u novinama (neću ih reklamirati) i odmah počinjem

ovo pisati.

Stvarno mi je žao, mene i svih građana, što nas godinama s raznih strana „bombardiraju“ nepostojećim zlim

djelima kršćanstva i komunizma.

Nije mi jasno zašto su baš toliko pogubni ti nepostojeći i neostvareni "sistemi vlasti" !

Citiram samog sebe u tekstu: „TKO JE „RUŠIO“ I „SRUŠIO“ KOMUNIZAM???”

Kao da je važan popis imena rušilaca toga Berlinskog zida!

Svima nama može biti jasno da je taj zid i gradilo i rušilo živo biće na sliku i priliku čovjeka.

Tu dvojbe nema! Rušenje je bilo 09.11.1989.godine. Tako kazuju povijesni datumi i u ovom slučaju mogu biti točni.

Ali je drugo veliko pitanje koje u razvoju ljudskog roda ima važnu ulogu.

TKO JE „RUŠIO“ I „SRUŠIO“ KOMUNIZAM???

Kako se citirani datum smatra početkom „rušenja“ komunizma, makar sam o tome pisao, ipak me vrati u mladost i moju 18-stu godinu.

Kad je u kućnom razgovoru uz prisustvo susjeda spomenut i komunizam, ja mami, a da i drugi čuju govorim:“Mama

moja draga, Komunistički manifest i Program partije su u svojoj osnovi utemeljeni na kršćanstvu i po tome mogu ići

zajedno, a ne da se toliko suprotstavljaju i međusobno okrivljuju.“

I sad se ponekad priupitam, da kako sam ja to sa nepunih 18 godina mogao "znati" te 1953.godine, a Vijeće Europe, u

čijem sastavu i radu sudjeluju i odluke donose neki visoko učeni ljudi kao akademici, profesori i doktori, može

2006.godine donijeti Rezoluciju br.1481 u kojoj traži međunarodnu osudu zločina totalitarnih "komunističkih"

režima. Čudno da nisu tražili međunarodnu osudu zločina totalitarnih "kršćanskih" režima, kad su oni isti - sinonimi.

Kršćanski i komunistički „režimi“ nisu postojali, ne postoje sada, niti će ikada postojati, kao režimi i oblici vlasti.

A pod svim dosad postojećim i pod onima koji će postojati kao režimi, znači oblici vlasti vladajućih nad onima s kojima

se vlada, bili su, sada se dešavaju i dešavati će se ubuduće razni zločini i kršenja ljudskih prava i sloboda.

Ovo gospođe i gospoda u Vijeću Europe ne uzimaju u obzir i kao da nisu „dobro razumjeli“ da su ti zločini do

sad i u buduće nepostojećim „komunističkim režimima“ podmetnuti (podvaljeni) kao što bi jednako bili

podmetnuti također nepostojećim „kršćanskim režimima“.

Da je po ideji i po obliku načina života, čovječanstvo počelo živjeti po načelima Isusa Krista, onda nikad ne bi isključila

ideja komunizma, jer bi čovjek po Isusovom pravilu kršćanstva živio u međusobnom poštivanju i uvažavanju,

međusobno pravilno dijelio sva dobra potrebna za život, poštivao svakog čovjeka kao sebi ravnog i svi bi mi imali

danas kruh naš svagdašnji.

Radi toga stvarno postaje vrlo bitno i vrlo važno pitanje.

Zar stvarno taj kapitalistički, okupatorski, osvajački i izrabljivački, ali nad čovjekom nasilnički sistem, može toliko

uplašiti um i razum nauči, pa da predstavnici nauke, iz straha ili iz osobnog komoditeta, prihvate da je nešto postojalo

i bilo što nikako nije moglo biti???

Radi toga su, na kapitalizmu odgajani i obrazovani, sveučilišni profesori kao historičari mogli tvrditi da „komunisti“

(kao da su postojali) ne mogu biti antifašisti, jer po njihovoj logici i automatizmu netko tko je antifašist istovremeno

bi morao biti i antikomunist. Koja li je to svjetska „istina“?

Jednako tako po tvrđenju tih povjesničara i „kršćani“ (kao da su postojali) ne bi mogli biti antifašisti.

A stvarno je istina, da svaki čovjek, kao ljudsko biće može biti protiv svakog zla na svijetu, pa tako i možda protiv

najvećeg, naci-fašizma.

Pravednom i čovjeku prihvatljivom kršćanskom i komunističkom usmjerenju, najveću nepravdu je doprinosa i učinio

brutalni staljinizam, ali i vrhovni dostojanstvenici svih vjeroispovjesti na svijetu, budući su podržali

kapitaliste, a „komuniste“ krivo optužili, sasvim jasno znajući, da staljinizam nije komunizam.

Na zadnje je ispalo da su "Hitlerizam" i "Staljinizam" postali sinonimi, naprosto u mnogo čemu isti, bez obzira što su se jedan protiv

drugog tako nemilosrdno borili i tako nemilosrdno uništavali. Pitanje je samo, zašto su toliki životi ugašeni?

Ali se ne može tražiti međunarodna osuda totalitarnih „kršćanskih“ i „komunističkih“ režima, kad oni kao „režimi“ nisu ni

zamišljeni ni postojali, a niti će postojati.

Sva zla koja su do sada u povijesti učinjena pod izlikom da su „kršćanska“ ili „komunistička“, to nikako ne mogu biti,

**budući su kršćanstvu i komunizmu podmetnuti i za njih se nitko ne može ispričavati, jer na to nije ostvario pravo
, pa**

ni bilo koji Papa ili sekretar Komunističke partije.

To je naprosto zato što su kršćanstvo i komunizam mnogo više sinonimi od samog „hitlerizma“ i „staljinizma“ kao takvih.

Radi toga ću, po ne znam koji put, ponoviti.

Isto tako se nitko do sad nije mogao preobraziti iz komunista u kršćanina kad taj istinski komunist do sad nitko

nije ni bio, osim možda opet samo Isus Krist.

Znači da se u tome nitko do sad nije ni mogao približiti Isusu Kristu.

To mi svi na svijetu potvrđujemo svojim ponašanjem i životom, jer do sad još uvijek za sve nas nema našeg

kruha svagdašnjeg.

Kako bi mi mogli prihvatiti to moje mladalačko „znanje“ ili još „bolje“ što sam, na riječi:

“Mi komunisti moramo baš ovako, moramo biti primjer u svemu, ne smijemo bilo što griješiti“!

Da dalje ne nabrajam. Ustao i zamolio govornika da prestane govoriti o nečemu što dovoljno ne zna, jer ću u

suprotnom ja napustiti sastanak da ne slušam gluposti, budući sam samo član komunističke partije – stranke,

ali da komunist nisam, ne radi toga što to ne bih htio biti.

Ja bih htio biti i komunist i drug i gospodin da se to može postati pojedinačnim osobnim htijenjem.

Ali razvoj društva to ne omogućava i tko zna hoće li se ikada ostvariti odnosi među ljudima na istinskoj razini

kršćanstva i komunizma.

Ovo je bilo prije 35 godina, na sastanku u Mjesnoj zajednici, a još je živ onaj na koga sam reagirao, kao i neki sudionici toga sastanka.

Kada nama ništa ne znači i ne pomaže što ovako kazuje i piše pr. dr. Milan Kangrga.

„Ovdje se dakako spontano prije svega postavlja pitanje: Gdje je ikad dosad igdje na svijetu *bilo toga komunizma?!*

Ako neki suvremeni „mudraci“ svih boja i kalibara *to znaju*, bilo bi svakako ne samo vrijedno, nego *povijesno značajno*

da smo taj komunizam – *već imali?!*

Baš zgodno, ali se svakodnevno brblja o komunizmu i postkomunizmu, što je blago rečeno obični – *bezobrazluk!*

Bez obzira na to, dolazio on (mudrac) s bilo koje strane, propagandističke ili iz

najobičnijeg neznanja, odnosno onog

upornog „zdravog razuma“ koji nas svojim primitivizmom prati u stopu svakog dana u svijetu!

Ako pak o komunizmu i post komunizmu kao nečemu u realitetu *već postojećem* (pa smo onda „na sreću“ taj

komunizam „ukinuli“) govore takozvani intelektualci pa čak i po struci "filozofi politike", onda je na djelu

dvostruki bezobrazluk, jer se ne zna je li posrijedi „pomanjkanje pameti“ ili možda nešto još gore, obični

banalni interes ili puka (profesionalna) korist, bilo doslovno bilo za volju "imidža" pred javnošću, pa će onda,

„dobiti i aplauz“ od postojeće (u nas nacionalističke) vlasti, ili od *svjetine*, koja je po Njegošu: „Stoka jedna grdna!?”

Nama je „malo važan i malo vrijedan“ profesor dr. Milan Kangrga.

Ovu misao prof.dr. Milana Kangrge ne poštuju ni oni što su odslušali njegova predavanja, niti oni koji su pred njim

obranili svoje doktorate.

Zašto je tako i do kada će tako biti – veliko je pitanje. Zar je to toliko teško shvatiti?

Naprostu bih se (to nikad ne radim) mogao kladiti, da ovaj tekst u bilo kojem obliku neće biti korišten ili objavljen.

U Zagrebu, 08.11.2011.godine

Nikola Vicković